

LOPPAN

Loppän är ett litet djur,
Högst komikt till sin figur;
Svart hon är som en adjunkt,
Men dess lif är ej så tungt.

Ofta på en skönhets hals
Tar hon sig en liten vals,
Hoppas under flor och band
Kanske alltför långt ibland.

Ingen kan, som dessa små,
Känna folk från topp till tå.
Alltid drifva de sitt skämt,
Att man *stucken* blir alltjemt.

Loppans hela lefnadslopp
Är kuriöst och fullt af hopp, —
Hoppas med en liten knyck
Värre än herr Cattendyck.

Svart är alltid loppans drägt,
Just därför, att i dess slägt
Är det, enligt ödets lag,
Dödsfall både natt och dag.

Och när loppän en gång dör,
Går hon bort med stor honnör,
Njuter krigarns sköna lott
Att begrafvas under skott.

